

[Mølgaard]

Jeg vil herefter gerne vende tilbage til en person, der meldes forsvundet, og som også er fuldstændig forsvundet fra løfteområdet i justitsministerens besvarelse her i dag. Martinez er udvist, vi kan ikke vide, hvor han befinder sig og under hvilke vilkår, ja, om han overhovedet er i live. Vi kan frygte eller håbe, jeg ved i hvert fald intet.

Ingen kan hævde eller har nogen sinde under denne sags forløb kunnet hævde, at Martinez ikke efterhånden havde fået en betydelig tilknytning til vort land gennem 7 års fuldt lovligt ophold med arbejds- og opholdstilladelse fornyet gang på gang. Justitsministeren gør det heller ikke i dag. Martinez burde på den baggrund kunne formode at blive behandlet af danske myndigheder på en måde, der er et retssamfund værdigt. Han blev det ikke, han blev holdt i isolationsfængsel i nogle måneder, fik ikke lejlighed til at føre forsvar over for de mod ham rejste anklager på sædvanlig vis. Domstolsprøvelsen blev ikke gennemført. Ombudsmandsvurderingen, politiets vurdering, ministeriets vurdering, ministerens vurdering, ja, regeringens bedømmelse af sagen er ensidigt sket på anklagematerialets grundlag og ikke ved blot antydning af den retlige forudsætning, som betrykker vilkårene for enhver i dette retssamfund, nemlig ligestilling i bevisførelsen og så for øvrigt med den tilføjelse, at enhver er uskyldig, indtil det modsatte ved dom er fastslået.

Udvisningen er sket af hensyn til statens sikkerhed, siger justitsministeren. Må jeg spørge justitsministeren, hvordan han kan bære sit ansvar for forholdene i danske fængsler, når han kan nære en sådan mistillid til sine medarbejdere i det fængsel, hvor Martinez sad i isolationsvaretægtsforvaring, at han mente, at han dér og i tiden op til en domstolsafgørelse i sagen kunne udgøre en fare for landets sikkerhed. For man havde ikke opgivet sagen endnu, da man foretog udvisningen, ergo udtaler ministeren frygt for spionage og terrorisme udført af et totalt isoleret og kontrolleret individ, der sidder som varetægtsarrestant. Det må da næsten ikke være til at bære for ministeren eller for den sags skyld for staben i fængslet med en sådan mistillid fra ministerens side eller for os andre. Hvorfor denne mistillid, hr. minister?

Udvisningen er trods henstillinger fra mange sider foretaget uden hensyntagen til Martinez' utvivlsomme særlige og negative relationer til hjemlandet. Flygtningehjælpens og Amnesty Internationals appeller og erfaringsgrundlag er negligeret, og henvisning til en højst øjeblikkeligt tilvejebragt udtalelse fra Europarådets menneskerettighedskommission kan dog næppe have givet regeringen nogen tro på, at forsendelse til Mexico af Martinez kunne være forsvarlig. Men ikke nok med, at billetten blev udstedt dertil, vi hører også i dag fra justitsministeren, at man havde varslet de mexikanske myndigheder, for at de ikke skulle tage fejl. Var de interesserede i at pågribe Martinez, ja, så var det tiden nu, for nu var han på vej. Bered jer, mexikanske myndighedscamerados, terroristen, som vi ikke kan få dømt i et retssamfund med uafhængige domstole som det danske, er på vej til jer, fåt håndjernene og stil jer an i lufthavnen, nu kommer han, ham, vi ikke kan få ram på! Hvem kastede med sten, hvem lagde op til terror, hvem fængslede? Anholdelsesmeddelelsen i Mexico og de videre foranstaltninger er måske foranlediget med mexikansk røst bag, men der var oprigtig talt noget lædvent dansk indblandet i det.

Det er godt at prøve at ændre på det utilfredsstillende i, at sådan noget kan ske, men det fremtidsorienterede kan ikke være nok til, at man tor sine hænder bagudrettet. Måske står gjort gerning ikke til at ændre, måske gør den dog, det er der i hvert fald ikke offentliggjort tilgængelige oplysninger der kan udsige noget som helst om. Måske kan regeringen dog ved at øve pres over for den mexikanske eller andre regeringer få oplysninger frem om, hvor Martinez befinder sig og under hvilke vilkår. Vi ved ikke, hvad der kan ske derved, men vi ved, at regeringen dog kunne prøve.

Ministerens besvarelse i dag antyder intet om, at noget sådant er forsøgt, men det passerede er en sådan skamplet for retssamfundet, at en ansvarlig regering intet ville lade uforsøgt i så henseende. I øvrigt kunne det også være, at Amnesty Internationals intensiverede eftersøgningsarbejde på privat basis gav svarene. Men hvis vi så so oder so får disse svar frem, kan regeringen dernæst forsøge at lægge pres på den pågældende regering dér, hvor han måtte befinde sig, for at skabe mulighed for at undgå en behandling